

**SANDRA
BROWN**

**NEBEZPEČNÉ
PUTO**

Aj tá najhlbšie pochovaná pravda raz vyjde najavo.

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Kristína Němcová
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu Sandra Brown: Thick As Thieves, ktorý vyšiel
vo vydavateľstve Grand Central Publishing,
a division of Hachette Book Group, Inc., New York 2020
preložila Barbora Andrezálová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej
fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými
miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

By arrangement with Maria Carvainis Agency, Inc. and P. & R.
Permissions & Rights Ltd.
Translated from the English THICK AS THIEVES.
First published in the United States of America by Grand Central Publishing,
a division of Hachette Book Group, Inc.

Copyright © 2020 by Sandra Brown Management, Ltd.

All rights reserved

Translation © Barbora Andrezálová 2021

Cover Design © Barbara Baloghová 2021

Cover Photo © Shutterstock

Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2021

ISBN 978-80-220-2367-2

Prológ

V osudnú noc roku 2000

„Hovoriť o tom je zaručený spôsob, ako sa dať chytiť.“

Nechal tú vetu doznieť, potom každému z troch spoločníkov pozrel priamo do očí a namiesto ďalších slov ich varoval upreným pohľadom.

Z prikrčenej štvorice opadával adrenalín. Nebol to nárazový pokles, vyprchával skôr postupne. Keď už nehrozilo bezprostredné nebezpečenstvo, že ich prichytia pri čine, srdcia im ešte vždy bili o čosi rýchlejšie, ale už nie tak zbesilo. Dych mali vo vlhkom vzduchu rovnako horúci, ale už nie taký prudký.

Napätie medzi nimi však neustúpilo ani v najmenšom.

Nemohli riskovať, že ich dnes večer spolu uvidia, no kým pôjde každý svojou cestou, musia dospieť k zhode. Ak ich puto posilní aj nejaká hrozba, o to lepšie. Odradí ich to od porušenia dohody a udržia si jazyk za zubami. Zapisahajú sa, že budú mlčať, inak...

„Nehovorte o tom.“ Rečník mal vlasy rovnako červenkasté ako trstina rastúca na krajnici cesty. Cez strnisko mu previtala pehavá pokožka. „Nepovedzte to ani živej duši.“ Pri každom slove bodol prstom do vzduchu, aby ho zdôraznil.

„Pravdaže nie,“ povedal trochu netrpezlivo najstarší člen skupiny.

Ďalší vyplul nechty, ktoré si ohrýzal, a súhlasne prikývol.

Štvrtý, najmladší z nich, si počas celého večerného dobrodružstva zachoval chladný nadhľad a pozoruhodný pokoj. Lakonicky mykol plecom, akoby vravel: To je predsa jasné.

„Ak sa s tým niekto z nás začne chvastať, alebo niečo naznačí, hoci aj len zažartuje, spustí sa dominový efekt, ktorý by mohol...“

„Už prestaň,“ prerušil ho najstarší. „Pochopili sme to už na prvý raz, nemusíš nám k tomu robiť ďalšiu prednášku.“

Priekopa, v ktorej sa krčili, bola plná buriny. Časť bujnela, časť zľahla po poslednom prudkom daždi a teraz hnila odumretá v blate.

Bola hlboká asi meter dvadsať a tiahla sa ako škaredá jazva medzi úzkou cestou a plotom z ostnatého drôtu, ktorý ohraničoval kravskú pastvinu páchnucu hnojom. Bolo úplné bezvetrie a dusný vzduch smrad ešte zosilňoval.

Uprostred kruhu, ktorý štvorica vytvorila, ležala príčina otravnej kázně: plátenná taška plná ukradnutých peňazí.

Bol to o dosť väčší úlovok, než čakali. Prekvapivý bonus ich náramne potešil, ale rýchlo vytriezveli. Teraz bolo v stávke oveľa viac a napätie hneď vzrástlo.

Po protestoch o nepotrebnnej prednáške už nikto nič nepovedal, ani sa nepohol, až kým si chladný mladík necapol po krku, aby zabil komára. Ostala po ňom len krvavá šmuha. „Odo mňa sa to nikto nedozvie. Nemám chuť ísť do basy. Už som tam bol.“

„V nápravnom zariadení pre mládež,“ opravil ho ryšavec.

„Aj to sa ráta.“

„Len hlupák by si pustil hubu na špacír,“ utrúsil starší z nich, „a ja hlupák nie som.“

Ryšavec sa nad tým zamyslel, potom prikývol, akoby ho to presvedčilo. „Tak teda dobre. Ešte jedna vec. Ak sa stretne na ulici, budeme sa správať takisto ako vždy. Nebudeme sa zo všetkých síl vyhýbať, ale nebudeme ani príliš kamarátski. Poznáme sa z videnia, možno občas prehodíme pár slov, ale to je všetko. Preto to vyjde. Toto je jediná vec, čo nás spája.“ Štuchol oceľovou špičkou čižmy do plátenej tašky.

Druhý pár kovbojských čižiem v ich krúžku nebol takýto zdobený. Majiteľ ich nenosil na parádu a toto nebolo prvý raz, čo sa zašpinili od blata.

Členkové topánky z hnedej kože sa pred zošuchnutím do priekopy dokonale leskli.

Tmavomodré tenisky už mali čo-to za sebou.

„Čakať šesť mesiacov, kým sa rozdelíme, to je dosť dlho,“ poznamenal najstarší a premeral si ryšavca pohľadom. „A mimochodom, prečo si máš peniaze nechať práve ty? O tom sme nehlasovali.“

„Nedôverujete mi?“

„Čo myslíš?“

Ak sa aj ryšavec urazil, nedal to najavo. „Nuž, pozrite sa na to takto. Ja beriem na seba celé riziko. Ak niekomu z vás napriek sľubu čosi vyklúzne a dostane sa to do uší niekomu s odznakom, kto začne snoriť, vrece budem mať ja.“

Ostatným trom neuniklo, aký dôraz dal na slovo odznak. Vymenili si pohľady zjavnej nedôvery voči samozvanému bankárovi, ale nikto sa s ním nehádal. Najmladší len znova my- kol plecom, čo ryšavec považoval za súhlas.

„Keď dostanete svoj podiel,“ pokračoval, „nesmiete ho začať zbesilo míňať. Žiadne nové autá, nič okázalé, nič...“

Starší ho znova prerušil, tentoraz už podráždenejšie: „Vieš, pokojne by sme sa zaobišli bez týchto tvojich inštrukcií.“

„Nebuďte hneď taký nedotkliví. Čokoľvek, čo vám teraz hovorím, pripomínam aj sám sebe.“ Zmierlivo sa na nich usmial, ale oči mal ako dve žiletky odrážajúce chabé mesačné svetlo. Potom sa obrátil k obhrýzačovi nechtov, ktorému pomaly dochádzali prsty. „Čo je s tebou?“

„Nič.“

„Tak sa prestaň tak ošívať. Pútaš pozornosť ako červená neónová šípka.“

Starší s ním súhlasil. „Má pravdu. Ak ťa niekto stretne v takomto stave, akoby si sa rovno priznal.“

Obhrýzač spustil ruku. „Budem v poriadku.“ Ohryzok sa mu pohol, keď sťažka preglgol. „Ja len... veď viete.“ Pozrel na tašku. „Stále nemôžem uveriť, že sme to naozaj urobili.“

„Nuž, urobili,“ odvetil ryšavec. „A keď v pondelok ráno prídeš do práce a povedia ti, že cez víkend niekto vybielil trezor, musíš predstierať, že si v rovnakom šoku ako všetci ostatní. Ale neprežeň to,“ varoval ho so zdvihnutým ukazovákom.

„Postačí obyčajné ‚no doriti‘. Niečo také, aby si dal najavo, že ťa to prekvapilo, ale inak drž klapačku. Neurob nič, čím by si na seba pritiahol pozornosť, najmä keď začnú vyšetrovatelia vypočúvať všetkých zamestnancov, čo sa určite stane. Keď prídeš na rad, o ničom nevieš a si nevinný. Rozumieš?“

„Hej.“

„Určite?“ chcel vedieť starší.

„Jasné. Viem, čo mám robiť.“ Napriek tomu si však nervózne prešiel dlaňami po nohaviciach, čo ani v jednom z nich nevyvolalo ktovieaký pocit istoty.

Starší vzdychol. „Kristepane.“

Nervózne sa ich snažil upokojiť. „Pozrite, o mňa si nerobte starosti. Ja som si svoju úlohu splnil a budem v tom pokračovať. Som len trochu nesvoj, to je všetko. Hlavne keď tu len tak stojíme.“ Mávol rukou na pastvinu a pustú vidiecku cestu. „Prečo sme tu vlastne zastavili?“

„Myslel som si, že by sme si to mali ešte raz ujasniť,“ odvetil ryšavec.

„A práve sme si to ujasnili.“ Najstarší sa už chystal vyliezť z priekopy, no ešte raz varovne pozrel na nervózneho. „Radím ti, aby si to neposral.“

„Neposeriem. Do pondelka sa dám dokopy.“ Oblizol si pery a roztrasene sa uškrnul. „A o šesť mesiacov sa budeme mať ako prasce v žite.“

Spoločne vyliezli z priekopy, ale optimistická predpoveď budúcnosti sa nenaplnila. Do rána ich plán stroskotal.

Jeden z nich skončil v nemocnici.

Jeden v base.

Jeden v márnici.

A jeden ušiel s celým lupom.

1. kapitola

Súčasnosť

„Božemôj, Arden. Rátala som s tým, že to tu bude trochu schátrané, ale...“

Lisa vošla zadnými dverami do kuchyne, a keď videla, v akých podmienkach žije jej sestra už päť mesiacov, zdese-
ne sa striasla.

Arden ju nasledovala dnu a odtiahla si stoličku od jedá-
lenského stola. Keď si sadla, všimla si, že stolová doska na-
ďalej vzdoruje akýmkoľvek snahám o nápravu. Len pred-
včerom ju leštila a snažila sa odstrániť škrabance. Dnes však
nevidela žiadny rozdiel.

Lisa trkotala ďalej. Znovu obrátila pozornosť k nej. „Dala
si si skontrolovať sporák, či z neho neuniká plyn? Mohlo by
to byť bezpečnostné riziko. Je tu funkčný požiarny alarm?“

*„Volá sa to Braxton-Hicksove kontrakcie. Berte to ako nácvik na
tie pôrodné. Potrvá však ešte asi mesiac, kým ich začnete dostávať.
Keď sa to stane, nie je žiadny dôvod na paniku.“*

To jej povedal gynekológ pri poslednom vyšetrení.

Včerajšie kontrakcie však neboli Braxton-Hicksove. Nebol
to žiadny nácvik na pôrod a v uličke s ovocím a zeleninou
v supermarkete vyvolali poriadnu paniku.

Prinútila sa tie myšlienky potlačiť a vrátiť sa k Lise, ktorá
stála uprostred kuchyne a pritískala si lakte k telu, akoby sa
bála, že sa náhodou dotkne niečoho kontaminovaného.

„Povedala si mi, že využívaš len pár izieb na prízemí. Aj
túto?“

Prešla k ďalším dverám, nazrela do jedálne a do obývačky

za ňou. Pred dvomi desaťročiami z nich odniesli všetok nábytok okrem klavíra, ktorý stál tam, kde vždy. Arden prekvapilo, že tam ešte stále je, ale dôvod bol zrejme rovnaký, ako keď ho tam pri sťahovaní nechala Lisa. Ako človek odnesie niečo také veľké?

„Predpokladám, že miestnosti na poschodí sú rovnako prázdne,“ poznamenala jej sestra. „Vyzerá to, ako keby si tu ani nebola.“ Preletela pohľadom po schodisku a obrátila sa späť k nej. „Kde vlastne spávaš?“

Arden kývla hlavou k izbe za kuchyňou. Lisa postrčila po otvorené dvere hánkou ukazováka. Za nimi sa nachádzal fádny štvorcový priestor s fádnyim štvorcovým oknom. Ich matka Marjorie ho využívala ako sklad na vianočné ozdoby, oblečenie vyradené pre charitu, otcove zriedka využívané golfové paličky, šijací stroj a podobne.

Keď sa Arden nasťahovala, rozhodla sa, že si zriadi dočasnú spálňu radšej tu, aby nemusela s postupujúcim tehotenstvom a klesajúcou pohyblivosťou chodiť na poschodie.

To však už viac nemusela riešiť.

Keď ju zachvátil prvý bolestivý kŕč, pustila jablko, ktoré si práve obzerala, a chytila sa za vypuklé brucho. Hoci jej ostrá a nečakaná kontrakcia vyrazila dych, vydesene skríkla.

„Čo sa deje, srdiečko?“

Obrátila sa za znepokojeným hlasom. Zachytila prívetivú tvár lemovanú sivými vlasmi, modro-bielu pásikavú blúzku a láskavé oči. Vtom ju zovrela ďalšia bolesť, horšia ako tá predtým. Podlomili sa jej kolena.

„Ach, nebesá. Praskla vám voda. Idete rodiť.“

„Nie! To nie je možné. Ešte je priskoro.“

„V ktorom ste týždni?“

„Je priskoro!“ Hlas mala pisklavý od paniky. „Zavolajte deväťstojedenástku. Prosím.“

Lisa práve komentovala jej fádnu provizórnu spálňu. „Ja, skrátka, nechápem, prečo si sa sem rozhodla vrátiť a žiť v takýchto podmienkach.“

Arden si zariadila izbu manželskou posteľou, nočným stolíkom, lampou a komodou, ktorú si za dva dni sama zmontovala. Ešte si pamätala pocit spokojnosti z úspešného výsledku a ako si vtedy predstavovala, že čoskoro zloží aj detskú postieľku.

V zrkadle, ktoré zavesila na stenu nad komodou, sa odrážal Lisin zdesený výraz. Obrátila sa k nej, pomaly pokrútila hlavou a premerala si Arden ako nejaký nerozlúštiteľný staroveký nápis.

„Máš niečo na pitie?“

Ani nečakala na odpoveď, rovno sa vrátila do kuchyne a otvorila chladničku. „Fajn. Diétna kola. Alebo chceš radšej niečo iné? Funguje ti stroj na ľad?“

Arden sa snažila držať krok so sestriným svižným tokom myšlienok, ale myseľ jej neustále brzdili živé spomienky.

„Budete v poriadku. Lahnite si. Zhlboka dýchajte.“

Mladá žena v jogovom oblečení pribehla na volanie staršej dámy o pomoc. Položila Arden na zem a oprela ju do náručia ďalšieho cudzinca, ktorý bol za ňou. Kľáčala po jej boku a rozprávala sa s ňou upokojujúcim hlasom. Nič z toho, čo hovorila, však nepomáhalo. Ani na bolesť, ktorá ju zvierala, ani na rovnako mučivú beznádej.

Zúfalo si strčila ruky medzi stehná v snahe zadržať v sebe život, ktorý sa jej telo pokúšalo predčasne vypudíť.

Lisa našla poháre v tej istej skrinke, kde vždy bývali, a naliala im. Potom ich vzala k stolu a sadla si oproti Arden.

Keď si odpila, načiahla sa a prikryla Arden ruku dľaňou. „Moja malá sestrička,“ zašepkala láskavým hlasom plným starostlivosti a znepokojenia. Arden vedela, že to myslí úprimne, aj keď Lisu jej životné rozhodnutia miatli a hnevali.

„Odkedy si mi včera zavolala, som celá bez seba,“ pokračovala. „Neviem, koľko si z predchádzajúceho večera pamätáš, ale keď som prišla do nemocnice, chvíľu si bola hysterická a chvíľu v meravom kříči. Nevedela som, čo robiť. Keď som sa ťa odtiaľ dnes ráno snažila dostať...“

„Ako sa voláte?“

Ženu v jogovom oblečení po jej boku vymenil záchranár, ktorý sa nad ňou skláňal. Videla jeho sviežu mladú tvár.

„Arden Maxwellová.“

„Postaráme sa o vás, Arden, dobre? V ktorom ste týždni?“

„V dvadsiatom druhom.“

Jeho kolega, ktorý vyzeral ako profesionálny kulturista, jej kontroloval životné funkcie. Požiadali všetkých, čo sa zhrkli okolo, aby ustúpili, zdvihli ju na nosidlá na kolieskach a odtlačili von z obchodu.

Poludňajšie slnko mala priamo nad hlavou. Bolo oslepujúce. Začali jej slziť oči.

Aj teraz jej zvlhli.

Lisa si to zjavne všimla, pretože prestala vymenúvať, čo všetko ju rozčúľilo pri Ardeninom prepúšťaní z nemocnice. „Chcela som tým len povedať, že toto je moja prvá príležitosť povedať ti, ako mi je to ľúto. Veľmi, veľmi ľúto, Arden.“ Pohladkala ju po ruke.

Arden sa znovu zaliali oči slzami. Pozrela na svoj nedotknutý pohár koly, v ktorom bublinky náhlivo stúpali k povrchu a tam praskali. Čosi také živé a vitálne mizlo rýchlejšie ako blesk.

V sanitke jej rozrezali džínsy a zakryli ju. Keď ju mladý záchranár vyšetroval, vraštil inak hladké čelo.

Snažila sa nadvihnúť, aby videla, čo ho tak znepokojuje, ale kulturista jej položil ruky na plecia a zatlačil ju späť. Síce láskavo, ale neoblomne.

„Dieťaťko bude v poriadku, však? Prosím, povedzte mi, že bude moja maličká v poriadku.“

Keď sa však spätne zamyslela, sama už vtedy nejako instinktívne vedela, že jej dievčatko sa nikdy nenadýchne.

„Možno tomu nebudeš veriť,“ pokračovala Lisa, zatiaľ čo ju palcom hladkala po hánkach, „ale obdivovala som ťa, že si sa rozhodla nechať si to dieťa. Ach, necháp ma zle, ale zhrozila som sa, keď si mi povedala o tehotenstve a o tom, čo máš v pláne. Prísť sem žiť a vychovávať bábätko. Práve sem!“

Rozhliadla sa, akoby chcela na vyblednutých tapetách nájsť vysvetlenie nevysvetliteľného. „Je to masochizmus. Má toto trestanie samej seba niečo spoločné s otcom dieťaťa?“

Arden zdvihla pohár a snažila sa ho držať pevne, aby sa mohla napiť. Štrngla si do spodných zubov, ale podarilo sa jej dať si hlt. Znovu ho položila.

„Je ženatý, Arden?“ spýtala sa sestra tichým hlasom.

Sklopila zrak.

Lisa si vzdychla. „Myslela som si. Vedel ten človek vôbec, že si tehotná?“

Pochopila jej mlčanie ako nie.

„Aj to som si myslela. Teraz mu to už hovoriť nemusíš. Ak o dieťati nevedel, nepotrebuje vedieť o jeho osude. Túto životnú epizódu máš už za sebou. Môžeš začať odznova. S čistým štítom.“

Znovu ju chytila za ruku a srdečne ju stisla. „Ako prvé ťa odtiaľto musíme dostať. Chceme, aby si sa nasťahovala ku mne, kým si nerozmyslíš, ako ďalej so svojím životom.“ Dala Arden čas, aby zareagovala, ale keď mlčala, pokračovala: „Dom mi pripadá prázdny, odkedy Wallace zomrel.“

Lisin manžel, ktorý bol oveľa starší ako ona, zomrel pred dvomi rokmi. Nepochybovala, že sestre ich obrovský nesúrodý dom v elitnej štvrti Dallasu pripadá pustý.

„Doprajem ti, pravdaže, všetko súkromie, ktoré si budeš želať, ale Helena bude nadšená, že ťa tam bude mať. Budeme ťa spolu rozmaznávať, kým sa celkom nezotavíš.“ Usmiala sa, potľapkala ju po ruke a znova sa pozrela na hodinky.

„Isto tu nemáš veľa vecí, ktoré potrebuješ pobaliť. Ak čoskoro vyrazíme, do tmy sme tam. Helena už bude čakať s večerou.“ Chystala sa vstať, no na chvíľku sa ešte zastavila. „A, Arden, vôbec ťa nesúrim. Dopraj si čas a poriadne si všetko premysli. Naozaj si to poriadne zväž, kým budeš konať. Nevrhni sa do niečoho po hlave.“

Ak mám byť úprimná, nemala som dobrý pocit z toho, že sa sťahuješ do Houstonu, a vtedy som ešte ani nevedela, že

máš vzťah so ženatým mužom. Áno, tá práca vyzerala sľubne, ale keď si tak rýchlo zdvihla kotvy a presťahovala sa, zdalo sa mi to unáhlené a od začiatku odsúdené na neúspech.“

Lekárka na pohotovosti zopla ruky. „Je mi to ľúto, slečna Maxwellová.“

„Nie.“

„Vaša dcérka sa narodila mŕtva.“

„Nie!“

„Neobviňujte sa z toho. Nespôsobili ste to vy. Bola to nepredvídateľná udalosť.“

Od začiatku odsúdená na neúspech.

Mala pocit, akoby jej išla každú chvíľu prasknúť hrudná kosť. Odsunula sa od stola a podišla k drezu. Rozostrela žalúzie na okne nad ním a zadívala sa na zadný dvor, kde sa s Lisou kedysi hrávali.

V plote chýbalo pár dosiek. Trávník ovládla burina. Matkin ružový záhon, ktorému venovala toľko láskyplnej starostlivosti, bol už len políčkcom neúrodnej pôdy.

Vycítila, že Lisa prišla k nej, skôr než jej sestra ovinula ruky okolo pása a oprela si bradu o jej plece. „Pamätám sa na ten deň, keď ocko prišiel domov a priniesol ti hojdačku.“

Ešte vždy bola ukotvená v zemi betónovými blokmi, ale teraz už bola hrdzavá a na jednom zo sedadiel sa odtrhla reťaz.

„Ja som mala asi dvanásť, takže ty si mala dva. Mala si tam detskú sedačku so zábranou cez nohy.“

Lisa si počúchala bradu o kostnatý výčnelok na jej pleci. „Bola si príliš malá, aby si si to pamätala, ale určite si pamätáš, ako som ťa učila otočky na žrdi.“

Lisa bola vtedy už takmer privysoká, ale stále dosť športovo založená, aby jej to poľahky predviedla. Všimla si Arden pri jej prvých bojazlivých pokusoch a nabádala ju, aby to skúšala ďalej.

S dľaňami vlhkými od nervózneho potu sa chytila žrde, zhlboka sa nadýchla a spravila premet. Nepodarilo sa jej

však dokončiť celú obrátku. Ruky sa jej šmykli a dopadla tvrdo na zadok.

Hrdosť mala doudieranú rovnako ako pozadie a snažila sa zadržať slzy. Lisa však trvala na tom, aby to skúsila znova.

„Zajtra,“ mrnčala Arden.

„Nie. Hneď teraz.“

Na druhý pokus uspela. Lisa ju takmer zadusila v objatí. Teraz si spomenula, aká výnimočná jej vtedy pripadala sestrina pochvala.

Rodina to oslávila večerou v reštaurácii, ktorú si vybrala: McDonald's, ako inak.

Bol to naozaj radostný deň. Jeden z posledných radostných dní, na ktoré si pamätala. O niekoľko mesiacov mala ich matka smrteľnú nehodu.

Stratiť ju však stále nebolo také náhle a nečakané, ako keď ich opustil otec.

V marci to bolo dvadsať rokov, dvakrát toľko, než mala vtedy. Joe Maxwell naraz opustil svoje dve dcéry a už ho nikdy nikto nevidel. Jeho odchod bol kľúčovým bodom, od ktorého sa ďalej odvíjal Ardenin život.

Nemalo zmysel špekulovať, čo by z nej a z Lisy vyrástlo alebo ako by vyzerala ich budúcnosť, keby sa ich nezriekol. Lenže sa zriekol.

„Prežila si príšerné utrpenie a nechcem na teba tlačiť, keď si zraniteľná,“ pokračovala Lisa tichým súcitným hlasom. „Toto však nie je vhodné miesto na zotavenie, Arden. Ver mi. Vtedy si bola mladšia. Nevieš tak posúdiť, aké to bolo zlé, keď mama zomrela. Alebo možno vieš, len si to vytesnila z pamäti. Ja nie. Ja si to pamätám.“

Keď otec zmizol a ja som nás odsťahovala z tohto mesta, prisahala som, že to bude navždy. Ľudia, ktorí tu vtedy žili, si nás stále pamätajú. Načo sa vystavovať klebetám a dohadom? Nehovoriac o tom, že tento dom sa okolo teba doslova rozpadáva.“ Prešla prstom po praskline v kuchynskej doske.

„Toľkokrát som premýšľala, že ho predám, ale vždy som

sa rozcítila a začala spomínať na mamu, ako tu varila, ako si hmkala, keď skladala bielizeň, a už som sa k tomu nevedela prinútiť. Áno, peniaze by sa nám vtedy náramne zišli, ale pripadalo mi to ako stratiť posledný kontakt s mamou. Okrem toho dom patrí aj tebe. Nechcela som rozhodnúť za nás obe.“

Zhlboka sa nadýchla. „Teraz si však prajem, aby som sa ho bola zbavila, aby si nikdy nespravila túto príšernú chybu a nenasťahovala sa späť. Klameš samu seba, ak v tomto mieste vidíš domov. Nie je ním. Nebol ním dvadsať rokov a bez tvojho dieťaťa ani nebude.“

Som tvoja jediná rodina. Budem sa o teba starať, kým sa nerozhodneš, čo chceš ďalej robiť.“

Rýchlo a tuho ju objala.

Arden sa obrátila tvárou k nej. Pobožkala sestru na líce a zakvačila si s ňou malíčky. Po otcovom odchode to robievali často. Značilo to, že majú len jedna druhú a ich puto je nezničiteľné.

Chvíľu sa držali za prsty, smutne sa na seba usmievali, potom Arden ruku odtiahla. „Skončila si, Lisa?“

„Skončila?“

„S kázňou o tom, kde by som mala žiť a čo budem odtiaľ robiť so svojím životom. Ak si skončila, tak, prosím, odíď.“ Nadýchla sa, aby si dodala odvalu. „Ak nie, tak odíď aj tak.“

Arden bola ešte hore, keď počula, ako sa po ceste blíži auto.

Pozrela na hodiny na nočnom stolíku. Bolo pár minút po jednej ráno. Dnes prišiel trochu neskôr ako zvyčajne.

Len čo zistila, že je tehotná, naplánovala si odchod z Houstonu. Do týždňa dala v práci výpoveď, vyplatila nájom, vypratala byt a vrátila sa do rodného mesta.

Aj keď bol Penton okresným sídlom, väčšina okresu mala vidiecky charakter, takže aj mestečko bolo malé a klebety sa tu šírili rýchlosťou požiariu. Každý, kto poznal históriu rodiny Maxwellovcov, bol prirodzene zvedavý, kto sa po toľkých

rokoch nastáhoval do prázdneho domu. Netrvalo dlho, kým sa to rozchýrilo.

Zvykla si, že vodiči pri jej dome spomaľujú a nafahujú krky. Počas dňa jej títo zvedavci neprekážali.

Lenže jeden prichádzal v noci. Každú noc. Teraz už vedela rozoznať aj zvuk jeho motora. Dokonca sa pristihla, že naňho čaká. Až pričasto nezaspala, kým neprešiel – alebo neprešla – okolo. Takýto záver každého dňa ju však ktovieako netešil. Nebolo to príjemné.

Pred Lisou sa o tom, pravdaže, ani slovom nezmienila. Sestra totiž predpovedala, že jej návrat do rodného domu vzbudí podozrenie, klebety a špekulácie o otcovi a jeho zločinoch, ktoré údajne spáchal, skôr než zmizol.

Ako zvyčajne mala Lisa pravdu, ale Arden cítila, že tohto konkrétneho okoloidúceho nepoháňa zvedavosť a nádej, že uvidí najmladšiu dcéru neslávne známeho Joea Maxwella. Na týchto nočných jazdách okolo bolo čosi dravé, čo ju znepokojovalo.

No nerozhodla sa vari práve dnes, že sa viac nedá zastrašovať?

Odhrnula prikrývku, vstala z postele a podišla k oknu. Stála pri stene, aby ju nebolo vidieť. Pripadalo jej rozumné a opatrné nedať osobe v aute najavo, že o nej vie.

Dom stál príliš ďaleko od cesty, aby videla aj čosi viac než reflektory. Keď bolo auto zároveň s domom, spomalilo, tak ako každú noc, prešlo okolo a až potom znovu nabralo rýchlosť.

Sledovala, ako zadné svetlá miznú za zákrutou, a vravela si, že možno len popustila uzdu svojej fantázii, ktorá z niečoho nevinného spravila čosi hrozivé. Pradúci motor mohol pokojne patriť niekomu, kto sa v noci vracal z šichty.

Nepoznala však žiadne továrne a podniky, čo by sa nachádzali tým smerom, ani si nevedela predstaviť, aké povolanie by si vyžadovalo sedemdnňový pracovný týždeň. Chodieval totiž okolo aj cez víkendy. Už celé mesiace nevynechal ani jedinú noc.

Bola v tom priam nutkavá a zlovestná pravidelnosť.

Snažila sa zo seba striasť nepokoj, a tak si povedala, že je smiešna, a vrátila sa do postele. Búrlivé myšlienky jej však nedali spať.

Lisa neodišla v tichosti. Dobrú polhodinu po Ardeninom vyhlásení nezávislosti sa s ňou ešte hádala. „Keby Wallace žil, určite by mi dal za pravdu.“

Arden o tom nepochybovala. Švagra mala rada. Keď sa s Lisou vzali, bol jej dobrým náhradným otcom – či skôr starým otcom. Wallace Bishop, úspešný developer na trhu s nehnuteľnosťami, mal pokojnú povahu a veľa skúseností s vyjednávania, po ktorých mali obe strany pocit, že vyhrali. Mnohokrát riešil spory medzi sestrami, ale v záujme spokojného manželstva sa prikláňal na Lisinu stranu.

No aj keď Lisa spomenula jeho meno, Arden pevne stála za svojím rozhodnutím ostať. Nedala jej na výber, takže Lisa napokon ustúpila. Odchádzala so slovami: „Chcem len, aby si bola šťastná, Arden.“

„Aj ja chcem byť šťastná.“

Keď teraz ležala v tme a civela do stropu, jednu vec musela sestre uznať: väčšinu svojho dospelého života sa niekam horúčkovito hnala, ale nikam sa nedostala. Nenašla tú správnu cestu. Len pobehovala sem a tam bez jasného cieľa.

Bezmyšlienkovito si prešla rukou po bruchu a zacnelo sa jej za tým malým kopčekom, ktorý bol tak úžasne nový, a predsa si ho tak rýchlo zamilovala. Dieťa dalo jej životu zmysel. „Ale aj ten je už preč...“ zašepkala.

Zmocnil sa jej žiaľ, ale odmietla sa mu poddať. Nemohla dopustiť, aby sa jej myseľ a srdce sústredili na stratu bábätka, inak by ju bolesť načisto ochromila.

Musela pokračovať vo svojom pôvodnom pláne. Presne ako keď sa učila tie premety. Musí to spraviť, sama a teraz.

Telo mala ustaté, ale myseľ jej ďalej bežala na plné obrátky a horlivo plánovala svoj útok na dom, ktorý stál opustený celých dvadsať rokov.

Dcéрку, o ktorú prišla, bude oplakávať až do svojho posledného dňa. Teraz však cítila potrebu konať, pohnúť sa, žiť, kým nebude príliš neskoro.

Pri poslednej myšlienke sa pozastavila.

Príliš neskoro na čo?

2. kapitola

Na kovovej schránke pri odbočke na príjazdovú cestu bolo vyryté meno „L. Burnet“. Cesta sem bola dlhá, úzka a hrboľatá, ale Arden konečne dorazila do cieľa.

Celé dva mesiace po strate bábätko bola v jednom kole, no iba máločo sa skutočne pohlo vpred. Dúfala, že táto návšteva L. Burneta to zmení.

Odbočila na príjazdovú cestu, zaparkovala za pikapom a kým si premeriavala dom, nechala motor bežať. Bol postavený v štýle francúzskych usadlíkov, čo nebolo vôbec prekvapivé, keďže štátna hranica s Louisianou prechádzala jazerom Caddo, ktoré bolo odtiaľto čo by kameňom dohodil.

Biela jednoposchodová stavba mala zelené okenice a plechovú strechu rovnakej farby. Bola úzkostlivo udržiavaná a príjemná na pohľad. Po celej šírke sa tiahla veranda s nízkou strieškou. Na verande bolo len lakované hojdacie kreslo s vysokým operadlom a širokými opierkami na ruky. Po oboch stranách schodíkov z červených tehál rástli nízke vždyzelené kríky.

Vypla motor. Keď vystúpila, zo zadnej časti domu sa ozvalo ohlušujúce kvílenie nejakého stroja. Prešla okolo auta veľkosti tanku a vydala sa po cestičke vychodenej v tráve. Viedla okolo ľavej strany domu na zadný dvor zarastený vysokými borovicami.

Veľká prístavba ladila s bielou fasádou aj so zelenou strechou domu. Široká garážová brána bola zdvihnutá. Podišla k nej a nazrela dnu. Zdrojom toho ohlušujúceho hluku bola

kotúčová píla. Muž, ktorý ňou píli, jej stál chrptom. Zvuk jej trhal bubienky.

„Prepáčte.“

Netváril sa, že by ju počul. Ďalej sa skláňal nad pracovným stolom a zručne píli rezivo na polovicu.

Zdvihla hlas. „Pán Burnet?“

Keď neodpovedal, rozhodla sa, že počká, kým dokončí prácu. Po chvíli sa narovnal, premeral si výsledok a na jej úľavu vypol pílu.

„Pán Burnet?“

Ako sa obracal k nej, zdvihol si bezpečnostné okuliare. Len čo ju zbadal, zareagoval akýmsi zvláštnym spôsobom, ktorý nevedela celkom presne zaradiť. Trvalo to však len okamih. Keby vtedy žmurkla, ani by si to nevšimla.

„Dúfam, že som vás nevystrašila,“ povedala. „Volala som na vás, ale cez ten rámus ste ma nepočuli.“

Pozrel jej do očí, premeral si ju pomalým pohľadom a znovu sa odvrátil, aby odložil pílu na stôl. Zložil si okuliare, stiahol semišové pracovné rukavice a položil ich vedľa píly. Až potom sa znovu obrátil k nej. „Počul som vás.“

Nevedela, čo na to povedať. Ak ju počul, prečo to vôbec nedal najavo?

„Volám sa Arden Maxwellová.“ Podišla bližšie a vystrela pravicu.

Pozrel na ňu, akoby bolo preňho podanie ruky čímsi novým, načiahol sa po červenú handru, utrel si piliny z predlaktí a až potom jej ju potriasol. Spravil to stroho, takmer odmerane. „Čo pre vás môžem urobiť?“

Neisto sa zasmiala. „Dúfam, že veľa.“

Neopätoval jej úsmev, len zdvihol obočie.

Tým jej slová získali akýsi nechcený dvojzmyselný nádych. Rýchlo sa to snažila vysvetliť. „Videla som vašu reklamu. Na internete. Vyhľadávala som si miestnych majstrov a našlo mi vás.“

„Uhm.“

Nič viac nepovedal, ani neprejavil záujem o potenciálnu novú zákazníčku. Pokračovala teda: „Včera som vám volala a nechala odkaz, v ktorom som vás požiadala, aby ste mi zavolali späť. Asi ste si ho nevšimli.“

„Všimol. Mal som veľa práce.“

Pozrela za neho na čerstvo rozpílenú dosku. „Áno, to vidím. Potrebovala som v meste vybaviť ešte pár vecí, a tak som si povedala, že sa za vami zastavím osobne, keďže to mám po ceste.“

„Po ceste?“

Znovu sa neisto zasmiala. „Nuž, je to menšia zachádzka. Poviem vám, ste tu naozaj dobre zašitý. Takmer som minula odbočku, ale napokon som vás predsa len našla.“

„Máte šťastie, že som tu, inak by ste tú cestu merali zbytočne.“

„Áno, asi to bol zásah šťasteny.“

„Keď ste teda tu, čo potrebujete?“

„Mám jeden domáci projekt, pomerne rozsiahly. Bude si to vyžadovať značný čas a množstvo tvrdej práce.“

Odhodil handru na pracovný stôl. „Koľko majstrov ste predtým oslovili?“

Zaskočene odtiahla hlavu. Potom si však uvedomila, že mu nemusí nič vysvetľovať, a znovu mu pozrela do tváre. Žmúril na ňu nevelmi priateľskými kobaltovými očami. Bol mladší, než si ho predstavovala, ale tmavé vlasy kde-tu popretkávané šedinami, vrásky okolo prížmúrených očí a prísne pery mu pridávali pár rokov.

Ani postavu nemal ako muž v strednom veku. Žiadne brucho prevísajúce cez pás džínsov. Pod krátkymi rukávmi čierneho trička sa mu črtali vypracované bicepsy. Bol vysoký, štíhly a celkovo vyzeral tvrdý ako skala a milý bol asi ako štrkáč.

„Bol to vojak, viete?“

„Nie, to som nevedela.“

„Afganistan. A predtým Irak.“